

Največji čar vsi tej prirodni sliki pa dajejo v ozadju se dvigajoče škrbaste Karavanke, ki so od vrha pa doli do sredine pokrite z novopadlim snegom. V znožju, kjer raste listnato in jelovo drevje, so rahlo nadahnjene z vijolčastomodro ter rjavordečkasto barvo.

Kakor omamljen sem gledal to krasno prirodno sliko, in v duši so se mi budili sladkotožni čuti in spomini.

Kje si, domači slikar, ki bi s toplim čutom in ljubeznijo vpodobil ta divni košček naše zemlje slovenske sebi v ponos in slavo ter v čast in izpodbudo svojemu narodu?! Zakaj se naši slikarji najrajši mude v mokrih, blatnih in dolgočasnih nižavah, zakaj se tako poredkoma in tako težko kdo izmed njih vzpne s svojim čopičem do teh čarobnih planinskih krajev, kjer se na malem prostoru družijo vse prirodne krasote v enotne, popolne slike?!

Ko sem se proti večeru tistega dne vračal proti domu, mi je zopet priplavala pred oči zgoraj popisana prirodna slika, in tedaj sem jo spotoma lahko ogledoval dlje časa.

Solnce se je bilo že nagnilo globoko nad gore, in težka vijoličasta senca je padala od dvovrhega Stola na sosedno Zelenico. Še nekoliko hipov, in poslednji solnčni žarki so z rožnato barvo oblili snežene gorske vrhove in nato hitro ugasnili. Takrat pa se je dvignila iznad gozdiča, ki me je skozi njega vodila pot, jata črnih kavk ter se s kričečimi glasovi še nekaj časa podila semtertja po zraku, preden se je zopet spustila proti zemlji ter se frfetaje poskrila po drevju. Tamkaj za temnim robom smrekovega gozda so žalostno zabrnili zvonovi v slovo nekomu, ki več ne bo gledal te lepe božje prirode, te divne zemlje slovenske!

Zajček in zelje.

Spisal E. Gangl.

estradan in onemogel pride zajček do zeljnika.

Sline se mu pocede po sladkem založku, a obenem ga obide strah, da bi se mu ne pripetila nesreča, ako bi se lotil zeljnatih glav — nepoklican in nepovabljen.

„Dober dan, ljubo zeljice!“ pozdravi zajček in prijazno pokima z glavo. „Tako bi te rad malo povohal. Rad te imam, zato te naj poljubim na košato tvojo glavico.“

Zelje pa, ki je videlo zajčkovo ubožstvo in vedelo, kje tiči vzrok njegovi vljudnosti, se je posmejalo in reklo: „Ne poljublaj me, ampak pojej me! Če me ne boš ti, me bodo ljudje. Rajše pa se žrtvujem tebi, ker si lačen in ubog.“

Zajček se je lotil zelja in ga hvalil, kako je dobrega srca.